

Arrest

nr. 295 131 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op (x.x.) 2001 in Ogba, Lagos State en u beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit.

U groeide op in Ikeja in uw ouderlijk huis. Toen uw zussen R.(...) en Ru.(...) 18 werden, in 2008, besloot uw vader dat ze besneden dienden te worden. R.(...) ondervindt hierdoor tot op heden nog steeds complicaties van. Ru.(...) verloor teveel bloed en overleefde de procedure niet. Op haar sterfbed vertelde ze dat niemand ons mocht besnijden. U verhuisde naar Ogun State met uw familie omdat uw vader daar een huis had laten bouwen. Uw zus E. had reeds het huis verlaten op dat moment.

Toen u bijna 18 jaar werd, vertrok u naar Ghana op 22 maart 2019 om te kunnen ontsnappen aan de besnijdenis. De vriendin van uw broer regelde immers dat u daar kon gaan studeren aan de Wisconsin University College. Een nicht vertelde dit echter aan uw vader en na twee maanden keerde u terug naar Nigeria uit vrees dat uw vader u zou vinden aan de universiteit. U ging naar Ondo State waar uw broer een appartement voor u huurde. U bleef daar een maand, alvorens uw vader te horen kreeg waar u verbleef en u, op aanraden van uw broer, naar Ibadan vertrok. Daar verbleef u twee maanden. U wilde echter verder studeren en kon daar niet blijven. In augustus 2019, ging u daarom naar Abuja om uw interview af te leggen bij de ambassade van Oekraïne en reisde dan door naar Lagos, Epe LGA, waar u drie weken verbleef tot uw vertrek uit Nigeria.

U vertrok op 24 september 2019 naar Oekraïne om daar internationale economie te gaan studeren. Door de oorlog in Oekraïne vluchtte u naar België omdat u een zus heeft die hier reeds woont. U kwam toe op Belgisch grondgebied op 4 maart 2022. Tien dagen later, op 14 maart 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw Nigeriaans paspoort met visum voor Oekraïne, uw verblijfskaart in Oekraïne, twee schoolkaarten van Oekraïne en uw toelatingsbrief voor de universiteit in Ghana.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten omdat u vreesde vrouwelijke genitale verminking (VGV) te moeten ondergaan op aangeven van uw vader (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.18). U vreest bij een eventuele terugkeer een mogelijke besnijdenis te moeten ondergaan (NPO, p. 18, 27).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ervaarde in uw land van herkomst. U verklaart dat u eind maart 2019 naar Ghana vluchtte om te ontkomen aan de verplichte besnijdenis. **Er dient echter te worden gewezen op het feit dat u, na twee maanden te hebben gestudeerd in Ghana, terugkeerde naar Nigeria.** Het is dan ook verbazend dat u terug zou keren naar een land waar u vervolging zegt te vrezen. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u tweeledig. Ten eerste verklaart u dat de enige reden waarom u terugkeerde naar Nigeria was omdat u toen al de intentie had om naar Oekraïne te gaan. Meer zelfs, mocht dit proces nog niet bezig zijn geweest, zou u niet teruggekeerd zijn, zo verklaart u (NPO, p.30). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u terugging naar Nigeria omdat u wachtte op het antwoord van Oekraïne (zie vragenlijst voor CGVS toegevoegd aan administratief dossier). Deze bewering wordt echter teniet gedaan door uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo geeft u aan dat u in mei terugkeerde van Ghana maar zich pas inschreef na uw aankomst in Ibadan, in juli of augustus (NPO, p.19, 20). Ook wanneer u met uw vorige verklaring bij de DVZ geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u in Abuja wachtte op de toelatingsbrief (NPO, p.20). Dit was in augustus (NPO, p.10). Dat u terugkeerde naar uw land van herkomst waar u vervolging vreesde omdat u wachtte op uw toelatingsbrief, houdt met andere woorden geen steek en bevestigt de aanwijzing voor de ongegrondheid van uw vrees voor VGV. En zelfs mocht dit het geval geweest zijn – dat u wachtte op de toelating om naar Oekraïne te gaan –, kan dit niet als een afdoende verklaring voor uw terugkeer naar Nigeria betekenen. De vaststelling blijft immers dat u terugkeerde naar uw land van herkomst waar u zegt een ernstige vrees voor vervolging te koesteren. Ten tweede geeft u aan dat wanneer u terugkeerde naar Nigeria u in een andere staat dan uw vader verbleef (NPO, p.30). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u na uw terugkeer zowel in Ibadan als in Abuja geen problemen heeft ondervonden en uw vader niet meer heeft gezien sinds uw vertrek naar

Ghana (NPO, p.20, 30). Er kan daarom niet worden ingezien waarom u niet kon blijven wonen, of zich terug zou kunnen vestigen, in deze stede waar u gedurende deze maanden voor uw vertrek naar Oekraïne geen problemen heeft gekend.

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijkt uit uw argumentering dat u bovendien uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vrouwelijke genitale verminking, maar omwille van de studie mogelijkheden in het buitenland. Aangezien u geen problemen kende in Ibadan in de maanden dat u daar leefde na uw terugkeer uit Ghana wordt u immers gevraagd of u daar niet kon blijven (NPO, p.20). U antwoordt dat u daar niet gewoon niets kon doen. U wou ook niet werken, maar wilde studeren. Overigens zou studeren aan de universiteit in Nigeria geen optie zijn voor u (NPO, p.21). U stelt dat het niet veilig was in Ibadan, maar wanneer er gevraagd wordt om dit meer te verduidelijken, antwoordt u dat u scholing nodig had en naar Oekraïne wou gaan (NPO, p.20, 28). U kaart ook aan dat uw vader u gemakkelijk kon zien en u zich daarom niet kon inschrijven in een universiteit in Nigeria (NPO, p.9). Deze laatste bewering weerlegt u echter zelf door te verklaren dat u uw vader niet meer zag na uw vertrek naar Ghana (NPO, p.20). **Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst verliet in september 2019 met als doel studies te kunnen aanvatten in het buitenland – en niet zozeer omdat u het land diende te ontvluchten omwille van een persoonlijke vrees of persoonlijke problemen in uw land van herkomst.** Hetzelfde kan overigens ingeroepen worden over uw beweerde vertrek naar Ghana – waar u eveneens naartoe trok in het kader van studie redenen. Uw verklaring dat u dit deed om aan uw vader en diens wens u te besnijden te ontsnappen kan u op geen enkele manier hard maken en zijn louter boude beweringen.

De geloofwaardigheid van de door aangehaalde vrees wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige kennis over vrouwelijke genitale verminking in uw gemeenschap. Gevraagd op welke leeftijd vrouwen of meisjes besneden worden in uw cultuur, antwoordt u met ze kunnen vanaf 18 jaar of minder. 18 of misschien meer (NPO, p.22). Ook wie de besnijdenis zou uitvoeren, antwoordt u met de native people, de cult people (NPO, p.23). Zij zijn tevens de mensen die de besnijdenis zouden regelen (NPO, p.26). Wanneer er gevraagd wordt of het iemand in het bijzonder is, antwoordt u dat u niet in contact staat met die mensen en het dus niet weet (NPO, p.23). U verklaart dat uw vader en zijn familieleden willen dat u besneden wordt, maar slaagt er niet in om deze familieleden bij naam te noemen (NPO, p.24, 32). Uw antwoorden zijn bijgevolg dermate nietszeggend en zonder enige diepgang. U geeft aan dat er een samenkomst was in uw ouderlijk huis waar uw besnijdenis besproken werd. Ook hier blijven doorleefde details uit. Zo weet u niet wie de personen waren die aanwezig waren op de bijeenkomst en evenmin wat er precies besproken werd. U blijft over de hele lijn vaag (NPO, p.25). Zelfs of uw eigen moeder aanwezig was op die samenkomst, kan u zich niet meer herinneren (NPO, p.25). Aangezien u stelt een vrees te koesteren ten aanzien van de familieleden en de dorpelingen in het kader van VGV kan er van u echter verwacht worden dat u weet voor wie u vervolging dient te vrezen en u hierover doorleefde verklaringen kan afleggen. Hoewel u op jonge leeftijd uw zussen besneden zag worden, beseft u pas op uw 15de dat dit ook uw lot zou zijn. U liet het echter na om in die drie jaar actie te ondernemen of uw mening over de besnijdenis te bespreken met uw vader. U verklaart dit omdat niemand zou luisteren naar u (NPO, p.24). In het kader van de verklaringen over uw twee zussen die besneden zouden zijn, en waarbij één van hen zelfs overleden zou zijn, is het des te vreemder dat u ten eerste niet meer details kan geven over de wijze, procedure en omstandigheden van VGV in uw directe omgeving, en dat u ten tweede niet eerder geanticipeerd zou hebben op een eventuele besnijdenis. Gevraagd of u weet heeft van NGO's die zich acties opzetten rond VGV, verklaart u dat u er wel kent, maar kan u zich de namen niet meer herinneren (NPO, p.23). Van iemand die besnijdenis vreest en een zekere autonomie vertoont, kan toch redelijkerwijs ook verwacht worden dat deze persoon zich inleest in problematiek, of op zijn minst interesse toont in de specifieke context rond VGV in diens land van herkomst, de mogelijke gevolgen, en de opties om dit te vermijden. De vaststelling dat u dit klaarblijkelijk nagelaten heeft, alsook uw vrij oppervlakkige antwoorden met betrekking tot een mogelijke besnijdenis bij uzelf, tast de geloofwaardigheid van uw aangehaalde motief drastisch aan. U komt immers niet verder dan te stellen dat u vreest VGV te ondergaan op aangeven van uw vader en diens familieleden, maar kan verder niets zeggen over die familieleden, kan niet verklaren waarom u op uw achttiende slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken (en niet eerder), kan weinig tot niets zeggen over de specifieke context rond VGV in Nigeria en bent u niet op de hoogte over organisaties die zich inzetten voor slachtoffers van VGV en tegen dergelijke traditionele praktijken.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, en wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag

prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), besneden worden voor de leeftijd van vijf jaar en slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Bovendien verschilt de prevalentiegraad per regio. In Delta bijvoorbeeld is er een prevalentiegraad van 36.4% bij vrouwen tussen de 15-49 jaar. Informatie geeft verder aan dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend.. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt, inclusief Ondo, Ogun, Lagos en Oyo State, de drie staten waar u gewoond heeft.

Aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vrouwelijke besnijdenis, wordt bijgevolg uw vrees bij terugkeer in twijfel getrokken. U geeft immers aan bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst besneden te worden door of op aangeven uw vader (NPO, P.18). Zo verklaart u dat u er zeker van bent dat hij u zou besnijden omdat u het land verliet (NPO, p.27). U geeft aan dat vrouwen kunnen besneden worden op elke leeftijd, maar dat binnen uw gemeenschap dit meestal niet gebeurt als de vrouw volwassen is (NPO, p.23). U doet hier bij zelf uw aangehaalde vrees te niet. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u reeds een volwassen en verloofde vrouw bent. Er dient dan ook de vraag gesteld te worden in hoeverre uw vader nog het zeggenschap heeft over uw lichaam. U antwoordt hierop dat hij heel veel invloed heeft, maar blijft verder vaag en oppervlakkig over het hoe en waarom van zijn invloedssfeer (NPO, P.29). Gevraagd op welke manier zij een volwassen vrouw zouden kunnen dwingen dergelijke praktijk te ondergaan, verklaart u gewoon dat hij dit zou kunnen doen (NPO, p.27). Nochtans bent u er onder meer zelf in geslaagd in de maanden na uw terugkeer uit Ghana zichzelf succesvol te beschermen tegen deze traditionele praktijk.

Ook uw zussen, E. en D., konden zich respectievelijk zes en negen jaar onttrekken aan de praktijk. Zo kende uw oudere zus E. in die zes jaar dat ze nog in Nigeria bleef wonen geen problemen nadat ze het ouderlijk huis verliet (zie dossier CGVS 22/14715B NPO, p.30). Daarbovenop verklaart u dat ook uw zus D., die tevens negen jaar ouder is dan u, niet besneden is (NPO, p.24). Zij verhuisde bovendien mee naar het ouderlijk huis in Ogun State (NPO, p.34). Hoewel u dit niet in tijd kan situeren, geeft u aan dat uw zus E. reeds het huis had verlaten. Dit was in februari 2015 (NPO 22/14715B, p.4). Met andere woorden, uw zus D. was minstens 22 jaar toen ze nog in het ouderlijk huis woonde in Ogun State en woonde dus meer dan vier jaar in het ouderlijk huis zonder VGV te hebben ondergaan. Dat is opvallend, zeker omdat u zelf aangeeft dat uw vader heel strikt is met betrekking tot besnijdenis en steeds strikter werd naar mate de tijd verstreek en u nog niet besneden was (NPO, p.7, 13, 18,35). Dat hij zijn dochter D. in die vier jaar na haar 18de verjaardag niet liet besnijden, ook niet wanneer zijn andere dochter E. wegliep van huis om zo te ontkomen aan deze besnijdenis, demonstreert dat uw verklaring weinig steek houdt. U geeft aan dat zij om dezelfde redenen als u vertrok uit het land van herkomst, maar zij vertrok pas na u. Uw zus was op dat moment minstens 27 jaar oud en heeft zich dus 9 jaar succesvol beschermd tegen de VGV praktijk. Bovendien blijkt zowel uw verloofde als zijn familie tegen de praktijk gekant te zijn (NPO, p.29). Zelfs als er geloof zou worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er bijgevolg niet worden ingezien dat u zich niet zou kunnen beschermen tegen deze praktijk. Uw louter hypothetische verklaringen dat u kan besneden worden zonder verdere concrete argumentatie vormen geen objectief bewijs dat u zich niet op een veilige manier in Nigeria zou kunnen vestigen.

Uit bovenstaande vaststellingen kan er geconcludeerd worden dat u uw aangehaalde vrees niet aannemelijk heeft weten te maken. Na uw vertrek uit Nigeria, keerde u immers terug naar uw land van herkomst. Uw verklaringen hiervoor zijn hier niet alleen weinig afdoende, maar leggen bovendien de feitelijke reden van vertrek bloot, namelijk de studiemogelijkheden in Oekraïne. Uw vrees voor gedwongen VGV wordt verder aangetast door uw gebrekkige kennis van de praktijk. Bovendien geeft u zelf aan dat volwassenen niet besneden worden, waardoor u, reeds een volwassen vrouw, geen risico zou lopen bij terugkeer. Tot slot zijn uw beide (oudere) zussen er gedurende meerdere jaren (in Nigeria) in geslaagd om de door u gevreesde VGV praktijken te ontlopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekster het volgende aan:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van artikel 3 EVRM.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten omdat u vreesde vrouwelijke genitale verminking (VGV) te moeten ondergaan op aangeven van uw vader (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.18). U vreest bij een eventuele terugkeer een mogelijke besnijdenis te moeten ondergaan (NPO, p. 18, 27).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ervaarde in uw land van herkomst. U verklaart dat u eind maart 2019 naar Ghana vluchtte om te ontkomen aan de verplichte besnijdenis. Er dient echter te worden gewezen op het feit dat u, na twee maanden te hebben gestudeerd in Ghana, terugkeerde naar Nigeria. Het is dan ook verbazend dat u terug zou keren naar een land waar u vervolging zegt te vrezen. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u tweeledig. Ten eerste verklaart u dat de enige reden waarom u terugkeerde naar Nigeria was omdat u toen al de intentie had om naar Oekraïne te gaan. Meer zelfs, mocht dit proces nog niet bezig zijn geweest, zou u niet teruggekeerd zijn, zo verklaart u (NPO, p.30). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u terugging naar Nigeria omdat u wachtte op het antwoord van Oekraïne (zie vragenlijst voor CGVS toegevoegd aan administratief dossier). Deze bewering wordt echter teniet gedaan door uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo geeft u aan dat u in mei terugkeerde van Ghana maar zich pas inschreef na uw aankomst in Ibadan, in juli of augustus (NPO, p.19, 20). Ook wanneer u met uw vorige verklaring bij de DVZ geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u in Abuja wachtte op de toelatingsbrief (NPO, p.20). Dit was in augustus (NPO, p.10). Dat u terugkeerde naar uw land van herkomst waar u vervolging vreesde omdat u wachtte op uw toelatingsbrief, houdt met andere woorden geen steek en bevestigt de aanwijzing voor de ongegrondheid van uw vrees voor VGV. En zelfs mocht dit het geval geweest zijn – dat u wachtte op de toelating om naar Oekraïne te gaan –, kan dit niet als een afdoende verklaring voor uw terugkeer naar Nigeria betekenen. De vaststelling blijft immers dat u terugkeerde naar uw land van herkomst waar u zegt een ernstige vrees voor vervolging te koesteren. Ten tweede geeft u aan dat wanneer u terugkeerde naar Nigeria u in een andere staat dan uw vader verbleef (NPO, p.30). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u na uw terugkeer zowel in Ibadan als in Abuja geen problemen heeft ondervonden en uw vader niet meer heeft gezien sinds uw vertrek naar Ghana (NPO, p.20, 30). Er kan daarom niet worden ingezien waarom u niet kon blijven wonen, of zich terug zou kunnen vestigen, in deze steden waar u gedurende deze maanden voor uw vertrek naar Oekraïne geen problemen heeft gekend.

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijkt uit uw argumentering dat u bovendien uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vrouwelijke genitale verminking, maar omwille van de studie mogelijkheden in het buitenland. Aangezien u geen

problemen kende in Ibadan in de maanden dat u daar leefde na uw terugkeer uit Ghana wordt u immers gevraagd of u daar niet kon blijven (NPO, p.20). U antwoordt dat u daar niet gewoon niets kon doen. U wou ook niet werken, maar wilde studeren. Overigens zou studeren aan de universiteit in Nigeria geen optie zijn voor u (NPO, p.21). U stelt dat het niet veilig was in Ibadan, maar wanneer er gevraagd wordt om dit meer te verduidelijken, antwoordt u dat u scholing nodig had en naar Oekraïne wou gaan (NPO, p.20, 28). U kaart ook aan dat uw vader u gemakkelijk kon zien en u zich daarom niet kon inschrijven in een universiteit in Nigeria (NPO, p.9). Deze laatste bewering weerlegt u echter zelf door te verklaren dat u uw vader niet meer zag na uw vertrek naar Ghana (NPO, p.20). **Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst verliet in september 2019 met als doel studies te kunnen aanvatten in het buitenland – en niet zozeer omdat u het land diende te ontvluchten omwille van een persoonlijke vrees of persoonlijke problemen in uw land van herkomst.** Hetzelfde kan overigens ingeroepen worden over uw beweerd vertrek naar Ghana – waar u eveneens naartoe trok in het kader van studie redenen. Uw verklaring dat u dit deed om aan uw vader en diens wens u te besnijden te ontsnappen kan u op geen enkele manier hard maken en zijn louter boude beweringen.

De geloofwaardigheid van de door aangehaalde vrees wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige kennis over vrouwelijke genitale verminking in uw gemeenschap. Gevraagd op welke leeftijd vrouwen of meisjes besneden worden in uw cultuur, antwoordt u met ze kunnen vanaf 18 jaar of minder. 18 of misschien meer (NPO, p.22). Ook wie de besnijdenis zou uitvoeren, antwoordt u met de native people, de cult people (NPO, p.23). Zij zijn tevens de mensen die de besnijdenis zouden regelen (NPO, p.26). Wanneer er gevraagd wordt of het iemand in het bijzonder is, antwoordt u dat u niet in contact staat met die mensen en het dus niet weet (NPO, p.23). U verklaart dat uw vader en zijn familieleden willen dat u besneden wordt, maar slaagt er niet in om deze familieleden bij naam te noemen (NPO, p.24, 32). Uw antwoorden zijn bijgevolg dermate nietszeggend en zonder enige diepgang. U geeft aan dat er een samenkomst was in uw ouderlijk huis waar uw besnijdenis besproken werd. Ook hier blijven doorleefde details uit. Zo weet u niet wie de personen waren die aanwezig waren op de bijeenkomst en evenmin wat er precies besproken werd. U blijft over de hele lijn vaag (NPO, p.25). Zelfs of uw eigen moeder aanwezig was op die samenkomst, kan u zich niet meer herinneren (NPO, p.25). Aangezien u stelt een vrees te koesteren ten aanzien van de familieleden en de dorpingen in het kader van VGV kan er van u echter verwacht worden dat u weet voor wie u vervolging dient te vrezen en u hierover doorleefde verklaringen kan afleggen. Hoewel u op jonge leeftijd uw zussen besneden zag worden, beseft u pas op uw 15de dat dit ook uw lot zou zijn. U liet het echter na om in die drie jaar actie te ondernemen of uw mening over de besnijdenis te bespreken met uw vader. U verklaart dit omdat niemand zou luisteren naar u (NPO, p.24). In het kader van de verklaringen over uw twee zussen die besneden zouden zijn, en waarbij één van hen zelfs overleden zou zijn, is het des te vreemder dat u ten eerste niet meer details kan geven over de wijze, procedure en omstandigheden van VGV in uw directe omgeving, en dat u ten tweede niet eerder geanticipeerd zou hebben op een eventuele besnijdenis. Gevraagd of u weet heeft van NGO's die zich acties opzetten rond VGV, verklaart u dat u er wel kent, maar kan u zich de namen niet meer herinneren (NPO, p.23). Van iemand die besnijdenis vreest en een zekere autonomie vertoont, kan toch redelijkerwijs ook verwacht worden dat deze persoon zich inleest in problematiek, of op zijn minst interesse toont in de specifieke context rond VGV in diens land van herkomst, de mogelijke gevolgen, en de opties om dit te vermijden. De vaststelling dat u dit klaarblijkelijk nagelaten heeft, alsook uw vrij oppervlakkige antwoorden met betrekking tot een mogelijke besnijdenis bij uzelf, tast de geloofwaardigheid van uw aangehaalde motief drastisch aan. U komt immers niet verder dan te stellen dat u vreest VGV te ondergaan op aangeven van uw vader en diens familieleden, maar kan verder niets zeggen over die familieleden, kan niet verklaren waarom u op uw achttiende slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken (en niet eerder), kan weinig tot niets zeggen over de specifieke context rond VGV in Nigeria en bent u niet op de hoogte over organisaties die zich inzetten voor slachtoffers van VGV en tegen dergelijke traditionele praktijken.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, en wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), besneden worden voor de leeftijd van vijf jaar en slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Bovendien verschilt de prevalentiegraad per regio. In Delta bijvoorbeeld is er een prevalentiegraad van 36.4% bij vrouwen tussen de 15-49 jaar. Informatie geeft verder aan dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV

(vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend.. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt, inclusief Ondo, Ogun, Lagos en Oyo State, de drie staten waar u gewoond heeft.

Aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vrouwelijke besnijdenis, wordt bijgevolg uw vrees bij terugkeer in twijfel getrokken. U geeft immers aan bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst besneden te worden door of op aangeven uw vader (NPO, P.18). Zo verklaart u dat u er zeker van bent dat hij u zou besnijden omdat u het land verliet (NPO, p.27). U geeft aan dat vrouwen kunnen besneden worden op elke leeftijd, maar dat binnen uw gemeenschap dit meestal niet gebeurt als de vrouw volwassen is (NPO, p.23). U doet hier bij zelf uw aangehaalde vrees te niet. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u reeds een volwassen en verloofde vrouw bent. Er dient dan ook de vraag gesteld te worden in hoeverre uw vader nog het zeggenschap heeft over uw lichaam. U antwoordt hierop dat hij heel veel invloed heeft, maar blijft verder vaag en oppervlakkig over het hoe en waarom van zijn invloedssfeer (NPO, P.29). Gevraagd op welke manier zij een volwassen vrouw zouden kunnen dwingen dergelijke praktijk te ondergaan, verklaart u gewoon dat hij dit zou kunnen doen (NPO, p.27). Nochtans bent u er onder meer zelf in geslaagd in de maanden na uw terugkeer uit Ghana zichzelf succesvol te beschermen tegen deze traditionele praktijk.

Ook uw zussen, E. en D., konden zich respectievelijk zes en negen jaar onttrekken aan de praktijk. (...) Daarbovenop verklaart u dat ook uw zus D., die tevens negen jaar ouder is dan u, niet besneden is (NPO, p.24). Zij verhuisde bovendien mee naar het ouderlijk huis in Ogun State (NPO, p.34). (...) Dat is opvallend, zeker omdat u zelf aangeeft dat uw vader heel strikt is met betrekking tot besnijdenis en steeds strikter werd naar mate de tijd verstreek en u nog niet besneden was (NPO, p.7, 13, 18,35). Dat hij zijn dochter D. in die vier jaar na haar 18de verjaardag niet liet besnijden, ook niet wanneer zijn andere dochter E. wegliep van huis om zo te ontkomen aan deze besnijdenis, demonstreert dat uw verklaring weinig steek houdt. U geeft aan dat zij om dezelfde redenen als u vertrok uit het land van herkomst, maar zij vertrok pas na u. Uw zus was op dat moment minstens 27 jaar oud en heeft zich dus 9 jaar succesvol beschermd tegen de VGV praktijk. Bovendien blijkt zowel uw verloofde als zijn familie tegen de praktijk gekant te zijn (NPO, p.29). Zelfs als er geloof zou worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er bijgevolg niet worden ingezien dat u zich niet zou kunnen beschermen tegen deze praktijk. Uw louter hypothetische verklaringen dat u kan besneden worden zonder verdere concrete argumentatie vormen geen objectief bewijs dat u zich niet op een veilige manier in Nigeria zou kunnen vestigen.

Uit bovenstaande vaststellingen kan er geconcludeerd worden dat u uw aangehaalde vrees niet aannemelijk heeft weten te maken. Na uw vertrek uit Nigeria, keerde u immers terug naar uw land van herkomst. Uw verklaringen hiervoor zijn hier niet alleen weinig afdoende, maar leggen bovendien de feitelijke reden van vertrek bloot, namelijk de studiemogelijkheden in Oekraïne. Uw vrees voor gedwongen VGV wordt verder aangetast door uw gebrekkige kennis van de praktijk. Bovendien geeft u zelf aan dat volwassenen niet besneden worden, waardoor u, reeds een volwassen vrouw, geen risico zou lopen bij terugkeer. Tot slot zijn uw beide (oudere) zussen er gedurende meerdere jaren (in Nigeria) in geslaagd om de door u gevreesde VGV praktijken te ontlopen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en de redenen waarom zij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan

worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar werd vastgesteld dat verzoeksters vertrek uit Nigeria studie gebonden zou zijn, stelt verzoekster louter dat het ene het andere niet uitsluit omdat haar vertrek en studies in Oekraïne ingegeven waren uit vrees voor haar besnijdenis. Verzoekster gaat hiermee evenwel volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal en plaatst deze niet in een ander daglicht. Zo kon terecht worden vastgesteld dat **“Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijkt uit uw argumentering dat u bovendien uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vrouwelijke genitale verminking, maar omwille van de studie mogelijkheden in het buitenland. Aangezien u geen problemen kende in Ibadan in de maanden dat u daar leefde na uw terugkeer uit Ghana wordt u immers gevraagd of u daar niet kon blijven (NPO, p.20). U antwoordt dat u daar niet gewoon niets kon doen. U wou ook niet werken, maar wilde studeren. Overigens zou studeren aan de universiteit in Nigeria geen optie zijn voor u (NPO, p.21). U stelt dat het niet veilig was in Ibadan, maar wanneer er gevraagd wordt om dit meer te verduidelijken, antwoordt u dat u scholing nodig had en naar Oekraïne wou gaan (NPO, p.20, 28). U kaart ook aan dat uw vader u gemakkelijk kon zien en u zich daarom niet kon inschrijven in een universiteit in Nigeria (NPO, p.9). Deze laatste bewering weerlegt u echter zelf door te verklaren dat u uw vader niet meer zag na uw vertrek naar Ghana (NPO, p.20). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst verliet in september 2019 met als doel studies te kunnen aanvatten in het buitenland – en niet zozeer omdat u het land diende te ontvluchten omwille van een persoonlijke vrees of persoonlijke problemen in uw land van herkomst. Hetzelfde kan overigens ingeroepen worden over uw beweerde vertrek naar Ghana – waar u eveneens naartoe trok in het kader van studie redenen. Uw verklaring dat u dit deed om aan uw vader en diens wens u te besnijden te ontsnappen kan u op geen enkele manier hard maken en zijn louter boude beweringen.”**

Ook waar verzoekster aanvoert dat hoewel zij inderdaad een risico nam om terug naar Nigeria te reizen en daar op haar visum te wachten, het risico veel kleiner was dan een illegale reis richting Europa waar duizenden jonge vrouwen misbruikt en verkracht worden, kan zij niet overtuigen.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij enerzijds verklaarde dat de enige reden waarom zij terugkeerde naar Nigeria was omdat zij toen al de intentie had om naar Oekraïne te gaan en ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij aan dat zij terugging naar Nigeria omdat zij wachtte op het antwoord van Oekraïne. Dergelijke verklaringen zijn weer tegenstrijdig met de stelling tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo gaf zij aan dat zij in mei terugkeerde van Ghana maar zich pas inschreef na haar aankomst in Ibadan, in juli of augustus. Verzoekster biedt hiervoor geen enkele afdoende verklaring. Hierbij komt ook dat verzoekster indien zij werkelijk een vrees voor vervolging koesterde voor haar vader in Nigeria, toch terugkeerde naar Nigeria. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te kennen voor haar land van herkomst en hiervoor thans internationale bescherming vraagt, kan worden verwacht dat deze andere pogingen onderneemt om zich veilig te stellen dan louter terugkeren naar het land van herkomst om daar dan te wachten op een toelatingsbrief om elders te kunnen gaan studeren. Bovendien stelt ook de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij in afwachting van deze brief nog problemen heeft ondervonden. Het argument dat de verwerende partij alles simplistisch heeft voorgesteld en geen enkel inlevingsvermogen heeft gehad voor de beproevingen die zij heeft doorstaan, kan hieraan evenmin afbreuk doen. Indien verzoekster daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde of een reëel risico op ernstige schade had, kan niet worden ingezien waarom zij terugkeerde naar Nigeria, om vervolgens hiervoor internationale bescherming te vragen. Verzoekster licht overigens niet toe waaruit deze beproevingen zouden bestaan noch in welke mate deze van invloed zouden kunnen geweest zijn.

Het argument dat bij een terugkeer naar Nigeria het risico veel kleiner was dan een illegale reis richting Europa waar duizenden jonge vrouwen misbruikt en verkracht worden, is niet meer dan een bewering van verzoekster die niet wordt gestaafd en ondergraaft opnieuw de ernst van het beweerde gevaar waarvoor zij thans internationale bescherming vraagt.

Louter stellen dat zij voor korte terug kon keren in afwachting van haar visum en ondergedoken kon blijven voor haar vader en familie en dat dit haar vrees niet teniet doet, volstaat dan ook niet. Verzoekster weerlegt noch verklaart hiermee voormelde vaststellingen.

Het argument dat zij geen encyclopedische kennis van een besnijdenis hoeft te hebben om er een reële vrees voor te hebben, kan evenmin overtuigen. Van iemand die beweert internationale bescherming nodig te hebben voor een besnijdenis die haar te wachten staat bij terugkeer en wiens zussen hieraan reeds

werden onderworpen, kan wel degelijk bepaalde kennis worden verwacht. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster in de gegeven omstandigheden niet nader kan duiden op welke leeftijd vrouwen of meisjes besneden worden in haar cultuur, wie de besnijdenis zou uitvoeren, wie de familieleden zijn die willen dat zij besneden wordt, en wat enkele doorleefde details zijn met betrekking tot de samenkomst in haar ouderlijk huis waar haar besnijdenis besproken werd zoals de personen die aanwezig waren op de bijeenkomst en wat er precies besproken werd.

Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld kan er van verzoekster aangezien zij stelt een vrees te koesteren ten aanzien van de familieleden en de dorpelingen in het kader van haar besnijdenis verwacht worden dat zij weet voor wie zij vervolging dient te vrezen en hierover doorleefde verklaringen kan afleggen. Dit betreft dan ook allerminst encyclopedische kennis, maar is verbonden met haar persoonlijke situatie. De argumentatie dat de wil van haar vader wet was, dat zij hierin niet geschoold was en geen toestemming moest geven om te worden besneden doet hier geen afbreuk aan.

Van iemand die een besnijdenis vreest en een zekere autonomie vertoont, kan ook redelijkerwijs ook verwacht worden dat deze persoon zich inleest in problematiek, of op zijn minst interesse toont in de specifieke context rond VGV in diens land van herkomst, de mogelijke gevolgen, en de opties om dit te vermijden. De vaststelling dat verzoekster dit klaarblijkelijk nagelaten heeft, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging. De argumentatie dat haar moeder tot haar achttiende kon tegenhouden en haar vader overtuigen om haar pas daarna te besnijden, doet hier geen afbreuk aan.

De verwijzing naar algemene informatie van 2022 stellende dat hieruit blijkt dat genitale verminking in opmars is bij jonge vrouwen in Nigeria volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift herhaaldelijk op de traumatische gebeurtenissen die zij heeft ondergaan en het trauma dat hiermee gepaard ging, met inbegrip van een oorlog in Oekraïne, doch toont niet aan op welke wijze deze traumatische gebeurtenissen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Ook wordt dit beweerde trauma niet gestaafd met enig medisch attest.

Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze algemene informatie omtrent racisme en discriminatie ten aanzien van mensen met een bruine huidskleur in Oekraïne, en verzoeksters eigen wedervaren op dit vlak, haar vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade in Nigeria kan aantonen. Dit wordt door verzoekster niet nader toegelicht. Het gegeven dat verzoekster door dit alles ook stress kreeg, kan evenmin overtuigen. Verzoekster toont niet aan dat het beweerde trauma en de stress waarmee zij tevens te kampen heeft een invloed zouden hebben gehad op haar verklaringen die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd, noch op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Lagos in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoekster bijbrengt ligt in dezelfde lijn.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF